

Ten měsíc bylo v Anglii chladno. Umrzlé cesty ve tmě bělavě zářily a ze stromů visela splývavá pavučina námrazy. Stráže držící hlídku na cimbuří se choulily a třásly. V nejvyšších patrech se mezi kameny s hvízdáním a kvílením proháněl vítr a oheň v krbu hřál právě tak málo, jako by byl jen namalovaný.

„Já si, Viléme, pamatuju, jaký býval Jindřich V. ještě jako princ! Jaký to býval lev! Kdyby mu osud dopřál ještě aspoň deset let, ležel by mu u nohou i zbytek Francie. Jindřich z Monmouthu byl můj král, ten a žádný jiný. Bůh je mi svědkem, že bych ochotně následoval i jeho syna, jenže ten hošík není jako jeho otec. Místo anglického lva tu máme běloučského beránka, který nás zve k modlitbě. Pro Krista! To bych brečel!“

„Derry, prosím! Máš moc zvučný hlas. A já nebudu poslouchat takové rouhání. Nesnesu to ani u svých lidí a od tebe očekávám lepší chování.“

Mladší z obou mužů přestal přecházet po místnosti a vzhlédl. Tvářil se nesmlouvavě. Učinil dva rychlé kroky a zastavil se těsně u svého druha. Ruce měl připážené, ale lehce pokrčené v loktech. Byl sice o hlavu menší než lord Suffolk, ale dobře stavěný a zdatný. Jeho síla a hněv v něm bez ustání těsně pod povrchem bublaly.

„Přísahám, Viléme, že jsem nikdy neměl takovou chuť tě přetáhnout! Slyšet tě může leda některý z mých mužů. Myslíš si snad, že jsem na tebe nastražil léčku? Vážně si to myslíš? Ať tě klidně slyší. Každý z nich ví, co bych jim udělal, kdyby vyrazili jediné slovo.“ Mohutnou pěstí zlehka dloubl Suffolka do ramene, a když se lord zamračil, rozesmál se.

„Rouhání, říkáš? Celý život jsi prožil jako válečník, ale mluvíš jako baculatý farář. Pořád tě dokážu dostat na lopatky, Viléme. V tom je rozdíl mezi mnou a tebou. Umíš se docela obstojně bít, když ti někdo zavelí. Ale já bojuju, protože mě to baví. A proto ta záležitost zůstává na mně, Viléme. Já budu ten, kdo najde vhodné místo, kam vrazit nůž, a taky ho tam vrazí. Nepotřebujeme zbožné a šlechetné velmože, Viléme, rozhodně ne k tomuhle. Potřebujeme muže, jako jsem já: chlapa, co rozpozná slabé místo a nebojí se na ně udeřit.“

Lord Suffolk se tvářil nasupeně a zhluboka se nadechl. Když se vrchní králův vyzvědač dostal do ráže, dovedl ve svých žlučovitých výlevech mistrně směšovat urážky s poklonami, ale Suffolk si řekl, že jakmile se člověk začne cítit ukřivděně, nikam se nedostane. Navíc tušil, že Derihew Brewer ví až moc dobře, jak dlouho může pokoušet jeho trpělivost.

„Možná že opravdu nepotřebujeme šlechetné velmože, Derry, zato ale potřebujeme vojevůdce, který by stačil na Francouze. Napsal jsi mi list, vzpomínáš? Opustil jsem své povinnosti v Orléansu a přeplaval jsem se přes moře jen proto, abych si tě vyslechl. Proto bych byl rád, kdyby ses mi svěřil se svými plány, jinak se vydám zpět na pobřeží.“

„To by se ti líbilo, vid? Abych našel odpovědi na otázky a pak je svěřil svému vznešenému příteli, který za mě sklídí všechnu slávu! Aby pak všichni říkali: ‚Tenhle Vilém Pole, hrabě ze Suffolku, to je ale hlava!‘ A na Derryho Brewera si nikdo nevzpomene.“

„Vilém *de la Pole*, milý Derry, jak je ti dobře známo.“

Derry zaťal zuby a vztekle zavrčel:

„Tak? Myslíš, že je právě teď vhodná doba na libozvučná francouzská příjmení? Pokládá jsi mě za chytřejšího, Viléme, to mi věř. Věci se mají tak, že to provedu, děj se co děj; záleží mi totiž na tom beránkovi, co nám vládne. A taky se nechci dívat, jak moji zemi rvou na kusy všelijací šílenci a drzí parchanti. Mám plán,